Изворътъ на младостьта

Живѣеше едно време единъ много, много старъ дърварь заедно съ жена си, сѫщо много стара.

Той се казваше Йошида, а тя Фюми Тѣ живѣеха въ свещенния островъ Мия Жима, кѫдето никой нѣма право да умира. Умирающитѣ се пренасятъ на съседната планина, а ако смъртьта настѫпи ненадейно, веднага занасятъ трупа тамъ. Островътъ, залесенъ съ боръ и кленъ, е единъ измежду тритѣ най-прочути пейсажа на Япония. Великолѣпенъ храмъ се издига тамъ, на границата на земята и водата. Въздухътъ тамъ е много чистъ; небето ясно синьо. Въ този прекрасенъ островъ живѣеха Йошида и Фюми. Тѣ бѣха обичани и уважавани отъ всички жители на селото. Хвалѣха кротостьта съ която посрѣщаха неизбѣжнитѣ злини въ живота; възхищаваха се отъ любовьта, която тѣ цѣли шестдесеть години запазиха единъ къмъ другъ.

Тѣ едва се познаваха, когато родителитѣ имъ решиха да ги оженятъ. Тогава Йошида не бѣше говорилъ съ Фюми; но той на драго сърдце я гледаше, когато я срѣщаше.

Тя вървѣше леко наведена напредъ, както вървѣха тогава всички млади, добре възпитани момичета. Въ празднични дни обичаше да търси изъ тълпата овалното ѝ лице и бузитѣ ѝ съ цвѣта на праскова, бисерно сивото ѝ кимоно и широкия тъменъ коланъ бродиранъ съ бѣли хризантеми.

Фюми, безъ да желае много да се омѫжи, знаеше че е обещана вече и вече нѣколко месеца тя носѣше шимада, прическа на момичета за женене. Твърде кротка, тя се страхуваше предварително отъ грубостьта и възможното непостоянство на съпруга си: „мѫжкото сърдце е промѣнчиво като есенно небе", казва една поговорка. Но тя реши да спечели любовьта на мѫжа си съ търпение и кротость съ мълчалива нѣжность. Нали друга една пословица казва: „ако човѣкъ седи три години на единъ и сѫщъ камъкъ, самиятъ камъкъ се стопля".

Стана така, че този съюзъ, решенъ отъ родителитѣ, създаде трайни радости за двамата съпрузи. Веднага Йошида обикна Фюми съ цѣлия огънь на младостьта; Фюми, признателна, се привърза къмъ него и го обожаваше.

Тѣ познаха голѣми радости и голѣми скърби. Голѣми радости. рожданията на три хубави момчета. Голѣми скърби, жестоката смърть на трима юноши: тѣ бѣха станали рибари и единъ буренъ день, морето ги погълна ... Йошида и Фюми се постараха, макаръ и съ разбито сърце, да иматъ спокойно и усмихващо се лице предъ приятелитѣ си. Но когато бѣха сами, тѣ дълго плачеха. Въ най-хубавата стая на кѫщата, тѣ направиха олтаръ на тритѣ деца; всѣки день тѣ оставяха на една масичка ястия за тѣхъ; палѣха тамянъ. Тѣ стояха тамъ дълги часове и разговаряха съ душитѣ на мъртвитѣ.

Сами въ свѣта, сега тѣ намѣриха утешение въ взаимната си любовь. Малко по малко сърцата имъ се успокоиха и се смириха предъ неизбѣжното.

Сега, тѣ бѣха много, много стари, като почтенитѣ костенурки: Йошида, цѣлиятъ сбръчканъ, сухъ, треперящъ; Фюми съ обръснати коси и вежди. Срѣщаха ги да се разхождатъ бавно, жената малко по-назадъ отъ мѫжа си, както го изискваше тогава приличието.

Понѣкога отиваха и до чудния храмъ, който направи острова имъ прочутъ.

Фюми, въпрѣки старостьта, държеше кѫщата чиста и приветлива. Тя обичаше бѣли като снѣгъ стени и чисти, нови рогозки; тя имаше усѣтъ къмъ цвѣтове, въ една бронзова ваза тя поставяше цъвнали клончета, хармонично наредени.

Понѣкога, до вазата тя потсавяше две статуйки представляващи двама старци, които въ подножието на единъ боръ, метатъ падналитѣ му листа. Това е японски символъ на съпружеската любовь.

Или пъкъ, често тя украсяваше стаята съ статуята на своя предпочитанъ Богъ, единъ страненъ Богъ съ дълга брада, съ чудна корона на главата, държащъ въ едната ржка бастунъ, а въ другата молитвеникъ, Фюкюрокюйо, единъ отъ седемьтѣ Богове на Щастието, Богътъ на щастливитѣ старци.

Изобщо тѣ бѣха щастливи старци, защото можеха да запазятъ кротостьта на сърцата си и обичьта си. Все пакъ тѣ си имаха грижа. Всѣки отъ тѣхъ си мислѣше: когато единъ отъ насъ умре, каква мѫка ще бѫде гова за другия! Каква самота! Колко би било хубаво да бѫдатъ още млади, за да прекаратъ пакъ дългъгъ животъ заедно! Хубавъ блѣнъ! ...

Единъ есененъ день, Йошида, подтикванъ отъ тайнствено внушение, се отправи къмъ гората. Тамъ той бѣ работилъ храбро като дърварь: преди да умре, той искаше да види пакъ дърветата, между които е прекаралъ живота си.

Но ето, че картината вече не е сѫщата. По-рано той не бѣше забелязалъ този великолепенъ кленъ, чиито листа, почернѣли отъ есеньта, ярко изпъкватъ между тъмно зеленитѣ борове. Той още не бѣше забелязалъ този изворъ съ прозрачно синя вода ...

Уморенъ отъ разходката той е жаденъ. Той взема нѣколко капки въ дланьта си и ги поглъща бавно ...

Чудно! Като се погледна въ извора, той се видѣ промѣненъ: коситѣ му бѣха станали пакъ черни; лицето му безъ бръчки; мускулитѣ му силни и твърди. Йошида стана пакъ младъ, като на двадесеть години, защото пи безъ да знае, отъ извора на Младостьта.

Веселъ, щастливъ, той се отправя къмъ кѫщи. Старата Фюми вижда че влиза у тѣхъ хубавъ младъ човѣкъ. Тя извиква изненадана; после отъ очудване остава неподвижна. И безпокойство я завладява: безъ съмнение тя изгубва ума си.

Скоро Йошида я успокоява и ѝ обяснява станалото чудо.

Сега, бедната старица плаче и се смѣе отъ радость. Утре сутриньта, тя сѫщо ще отиде при чудния изворъ и ще стане млада, като на двадесеть години.

На другата сутринь, щомъ се съмна, Фюми бърза къмъ извора съ прозрачно синята вода.

Йошида пази кѫщата. Той чака спокоенъ. Той знае, че трѣбва два часа за единъ старецъ за да отиде до извора.

Сбаче, двата часа минаватъ, Фюми не се връща. Йошида се очудва, че жена му се бави. Колкото повече време минава, толкова повече расте нетърпението му.

Часоветѣ минаватъ, жестоко бавни. Какво ли се е случило?

Йошида не може повече да чака. Той затваря кѫщата, тича въгората.

Бързо стига той до чудния изворъ, но не вижда тази която търси. Голѣмо отчаяние го обзема.

Изведнажъ, страненъ шумъ привлича вниманието му: може би викъ на ранено животно...

Йошида отива по-близко до извора, но се спира слисанъ; той забелязва въ високата трѣва, съвсемъ малко детенце, едно момиченце на нѣколко месеца, много малко за да може да говори. То простира къмъ него ржцетѣ си съ отчаянъ викъ ...

Йошида взема бебето на ржце. Той впива погледъ въ очитѣ на детето. Очудваша прилика: Йошида познава очи, които съвсемъ приличатъ на очитѣ на детето. Сѫщитѣ очи сѫ плакали когато е билъ тѫженъ, и сѫ се усмихвали, когато е билъ радостенъ.

Внезапно той разбира всичко: това малко дете, това е старата му жена, бедната Фюми, подмладѣла — много подмладѣла! Тя за да утоли жаждата си за вѣчна младость, тя е пила много отъ чудната вода и е станала малко бебе!..

Йошида, съ въздишка, взема момиченцето на гърба си, и си отива въ кѫщи, тѫженъ при мисъльта че ще трѣбва да гледа и възпитава ато баща тази, която нѣкога му бѣше другарка...

Печатница „Радикалъ"

МАЛКИ СЪВЕТИ

За да почистите отъ плес кожени предмети, търкайте г парцалъ натопенъ въ вазел

За да не „плачете" когато лите лукъ, бѣлете го натоп въ сѫдъ пъленъ съ вода.

Ако бульонътъ е много, тл прецедете го презъ влажна п па. Всичката мазнина остава кърпата.

АРИТМЕТИЧЕСКИ ЗАДАЧИ

1. Особенностьта на чи то 225.

Числото 225 може да се о зува като се събератъ числа съставени отъ 9-тѣ ци употрѣбени всѣка по единъ п

И наистина: 1+23+45+6 81=225. Ще забележите, че ко отъ тия числа е по-гол отъ предидущето съ 22.

2. Колко обувки?

Въ едно село живѣелъ ед много богатъ човѣкъ. Като з лязалъ, че повечето отъ жит тѣ нѣматъ пари да си куп обувки, той съобщилъ, че ще дари по чифтъ обувки на в който пожелае.

А въ селото петь на сто жителитѣ били съ по единъ кр А половината отъ другитѣ за ли, че предпочитатъ да хо боси. Колко обувки е подар богатиятъ човѣкъ?

Отговоръ въ брой 32.

На единъ отъ решилитѣ вилно задачата ще изпратим мана „Неуловимиятъ".

Излѣзе отъ печатъ и се пусна въ продажба най-новиятъ романъ отъ ЕДГАРЪ УОЛЕСЪ

НЕУЛОВИМИЯТЪ

Романътъ излиза за пръвъ пѫть на български и е единъ отъ най-увлѣкателнитѣ романи на Уолесъ

Търсете го въ всички агенции на дружество „Стела" и отъ издателство „КНИГА", бул. Цариця Иоанна № 18 (входъ отъ ул. Карниградска). ЦЕНА 12 ЛЕВА.

Чететете и разпростр
нявайте в. Пѫтека

— Около половинъ часъ следъ пристигането си.

— Ние сме дали на графа голѣма сума пари и искаме да го настигнемъ колкото е възможно по-скоро съ нѣколцина отъ другаритѣ ни, които сѫщо иматъ да уреждатъ смѣтки съ тая важна личность — лошъ платецъ. Кѫде мислишъ, че се намира той по този часъ?

— Сигурно вече далечъ. Той накара да реквизиратъ най-добритѣ коне и сигурно е оттатъкъ замъка Свети Филипъ.

— И ние сѫщо ще заминемъ за този замъкъ. Този замъкъ далече ли е?

— Само три мили, но безъ позволително отъ команданта, нѣма да ви позволятъ да продължите пѫтя. Имате ли позволително?

— Ще се помѫчимъ да вземемъ.

— Хмъ! . . . — каза кръчмарътъ, като поклати глава.

— Какъвъ е този замъкъ?

— Той е квепость на върха на една скала; господствува надъ пѫтя, който води въ долината на Шарлъ.

— Мислишъ ли, е невъзможно да се мине незабелязано?

— Нощно време пѫтя е затваренъ и пазенъ отъ часовой.

— Загубена работа! — извика Кармо. Графътъ нѣма никога да ни плати. Проклетъ скѫперникъ, ограбвачъ на честнитѣ моряци. Само да можемъ да стѫпимъ въ Панама! . . . Добре, че се сѣтихъ! . . . Ти познавашъ ли този градъ?

— Ходихъ тамъ миналата година.

— Вѣрно ли е, че испанцитѣ страшно сѫ го укрѣпили?

— Заобиколенъ е съ кули и артилерия и казватъ, че има гарнизонъ осемъ хиляди души.

— Нѣма да ми е неприятно да го посетя. Ехъ! . . . ще бѫде другъ пѫть, ако не сега. Пий, братко Щилеръ.

Тѣ изпразниха съвестно бутилкитѣ и се върнаха на борда, недоволни отъ слабия успѣхъ на мисията си.

Едва се бѣха качили на кувертата и съобщиха на Пиеръ какво бѣха научили отъ баска, една лодка, въ която имаше единъ офицеръ и нѣколко моряка, дойде до кораба и спрѣ до стълбата.

— Дали носятъ новини отъ графа, се попита Пиеръ Пикардиецътъ,— като отиде къмъ офицера, който държеше писмо въ ржката си.

— Качете се, господине.

— Отъ страна на кмета, капитане — каза пратеникътъ, като стѫпи на кувертата.

Писмото бѣше покана за единъ финданго*) въ честь на пристигналитѣ.

— Като нѣма нѣщо по-добро, ще се забавляваме, промълви пиратътъ. Нѣма какво да правимъ, докато пристигне ескадрата.

И той каза на офицера, който чакаше отговоръ:

— Кажете на кмета, че му благодаримъ за поканата и ще дойдемъ.

— Доведете колкото можете повече отъ хората си, каза пратеникътъ.

— Ще оставя на борда само потрѣбнитѣ моряци.

— Тия жители сѫ много любезни, каза Пиеръ, като се обърна къмъ Кармо. Ако знаеха какво сме ние, испанцитѣ! . . . Ей, приятелю, ти си нѣщо мраченъ.

— Никога не съмъ ималъ голѣма вѣра въ поканитѣ на тия хора, отговори Кармо.

— Отъ какво се боишъ? Аха! . . . сигурно предпочиташъ да идешъ въ нѣкоя изба! Но и на финдангото ще има хубаво винце, драги приятелю.

Кармо не отговори, само нѣколко пѫти поклати глава.

ГЛАВА XXIV

Предателството

Следъ залѣзъ слънце, нѣколко лодки дойл при кораба да придружатъ гоститѣ за праздн ството.

Пиеръ Пикардиецътъ избра шестдесеть ряци, смѣтайки, че двадесеть души сѫ достатъ за пазене на кораба. Но отъ предпазливость, заповѣда на всички да си вематъ саби и пистол

Алкадътъ се качи на борда последванъ десетина гребци, които носѣха кошници съ п визии и бутилки, предназначени за хората, ко щѣха да останатъ на кораба.

— Чакамъ ви, господине, каза той по като се поклони.

Лодкитѣ, снабдени съ фенери и факли, сп наха лодкитѣ въ водата. Шестдесеттѣ пира които бѣха облѣкли за случая най-хубавитѣ костюми и малката флотилия се отправи къмъ сипа, отрупанъ съ хора, които горещо аплодир смѣлитѣ моряци на испанската флота.

Пиратитѣ, които не се съмняваха въ ни бѣха весели и въодушевени отъ този приемъ, какъвто не бѣха свикнали отъ страна на исп скитѣ колонии, които, вмѣсто съ аплодисменти, посрещаха съ желѣзо, куршуми и гранати. Са Кармо, противно на навика си, изглеждаше заг женъ и мърморѣше подъ носа си.

— Ей, другарю! . . . каза Ванъ Щиле какво дъвчишъ? тютюнъ или думи?

— Не знамъ защо, приятелю Ванъ Щиле тая вечерь имамъ лош предчувствие.

— Отъ какво се боишъ? Ние сме много брой и освенъ това, никой не ни подозира.

*) Испански танцъ.